

Підводячи підсумки, можна сказати про те, що для вирішення проблеми здійснення відшкодування постраждалим власникам транспорту збитків може бути вирішена наступним чином: до існуючих Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках слід внести норму, в якій повинен передбачатися обов'язок власників автостоянок мати депозит безпеки (визначену суму коштів або певне майно) у випадку винесення судового рішення про відшкодування збитків. Доки ж нормативна база не врегульована, можна надати пораду власникам транспортних засобів захищати свої права у встановленому законом порядку: здійснювати звернення до органів правосуддя, подавати відповідні заяви про відшкодування збитків до державних установ, звертатися до засобів масової інформації та здійснювати інші дії, які допоможуть їм при вирішенні справи. Нажаль існують такі відомості, що в деяких випадках власники автостоянок, не бажаючи розголосу, відшкодовують збитки добровільно.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№ 40-44. – Ст. 356.
2. Васильєв С.В. Цивільне право : навчальний посібник / С.В. Васильєв – Х. : Одіссей, 2008. – 480 с.
3. Про затвердження Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках : Постанова КМУ від 22 січня 1996 р. № 115.

Негода Анна Володимирівна

студентка 3-го курсу судово-адміністративного факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник – к.ю.н., доцент Смілянець І.П.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРУ СТРАХУВАННЯ ЖИТТЯ

На сьогодні людина в ході здійснення своєї діяльності піддається впливу різноманітних шкідливих чинників, які негативно діють на її здоров'я або з настанням яких людина потребує значної матеріальної допомоги. В таких випадках, доцільним є укладання договору страхування, який виступає своєрідним інструментом для усунення негативних наслідків спричинених різними факторами. Договір страхування життя регулюється Цивільним кодексом

України, Законом України «Про страхування» та іншим нормативно-правовими актами.

Відповідно до ст. 978 ЦК України, за договором страхування страховик зобов'язується у разі настання страхового випадку виплатити страхувальникові або іншій особі, визначеній у договорі, страхову виплату, а страхувальник зобов'язується сплачувати страхові платежі та виконувати інші умови договору [1, с. 15].

У свою чергу, страхування життя як один із різновидів страхування передбачає обов'язок страховика здійснити страхову виплату у разі смерті застрахованої особи, а також у разі дожиття застрахованої особи до закінчення строку дії договору страхування або досягнення застрахованою особою визначеного договором віку.

Об'єктами страхування можуть бути три групи майнових інтересів, щодо життя, здоров'я, працездатності та додаткової пенсії страхувальника або застрахованої особи (особисте страхування); володіння, користування і розпорядження майном (майнове страхування); відшкодування страхувальником заподіяної ним шкоди особі або її майну, а також шкоди, заподіяної юридичній особі (страхування відповідальності).

У договорі страхування життя вказується страховий випадок, з настанням якого страховик повинен здійснити виплату страхової суми страхувальнику, застрахованій особі або третім особам. Особливістю страхових виплат за договором страхування життя, є те, що такі виплати здійснюються у вигляді регулярних, послідовних, виплат обумовлених у договорі розмірах.

Страховики, які здійснюють страхування життя, зобов'язані вести персоніфікований (індивідуальний) облік договорів страхування життя. Після закінчення строку дії договору страхування життя, усі вкладені кошти повертаються страхувальникові з гарантованим інвестиційним доходом у розмірі чотирьох відсотків річних. А у разі дострокового припинення дії договору страхування життя, страховик виплачує страхувальнику викупну суму, яка є майновим правом страхувальника за даним договором [2, с. 1].

Дане цивільно-правове зобов'язання укладається у писомвій формі між страховиком і страхувальником, на підставі подання письмової заяви страховику з наміром укласти договір страхування життя. Після подання заяви страхувальник отримує страхове свідоцтво (поліс, сертифікат) як підтвердження факту укладання договору страхування життя.

Центральним органом виконавчої влади, який здійснює державну політику у сфері страхування є Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. До її безпосередніх повноважень щодо страхування життя, належить затвердження ліцензійних умов та видача ліцензії на

провадження конкретних видів страхування, так страховики, які отримали ліцензію на страхування життя, не мають права займатися іншими видами страхування; веде Єдиний державний реєстр страховиків (перестраховиків); встановлює методику формування страхових резервів з страхування життя; встановлює обсяги страхових зобов'язань залежно від виду договору страхування життя, а також мінімальні строки дії договорів страхування життя; визначає порядок та умови ведення персоніфікованого (індивідуального) обліку договорів страхування життя; встановлює, за погодженням із Національним банком України, розміри кредитів, що можуть надаватися страховиками, які здійснюють страхування життя, порядок та умови їх видачі страхувальникам, які уклали договори страхування життя, а також порядок формування резерву для покриття можливих втрат [3, с. 1].

Для того, щоб страхові компанії користувались значним попитом серед громадян, страховики повинні бути платоспроможними.

Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, здійснює контроль за платоспроможністю страховиків відповідно до взятих ними страхових зобов'язань перед страхувальниками. Для цього вони повинні створити страхові резерви, достатні для майбутніх виплат страхових сум і страхових відшкодувань та фактичний запас платоспроможності страховика повинен перевищувати над розрахунковим нормативним запасом платоспроможності. Мінімальний розмір статутного фонду страховика, який займається страхуванням життя, 10 млн євро за валютним обмінним курсом валюти України.

Для страхування життя, страхові компанії утворюють математичні резерви для виплати страхових сум страхувальнику. Кошти резервів із страхування життя не є власністю страховика і мають бути відокремлені від його іншого майна на окремому балансі, а також страховик зобов'язаний вести їх окремий облік.

Кошти резервів із страхування життя не можуть використовуватися страховиком для погашення будь-яких зобов'язань, крім тих, що відповідають договорам страхування життя. Також вони не можуть бути включені до ліквідаційної маси у разі банкрутства страховика або його ліквідації з інших причин, і підлягають передачі іншому страховику за згодою страхувальника та застрахованої особи або підлягають передачі застрахованій особі [2, с. 2].

Страхові резерви із страхування життя є оцінкою вартості грошових зобов'язань страховика за договорами та майбутніх витрат для забезпечення їх виконання. Страхові резерви із страхування життя поділяються на: резерви довгострокових зобов'язань (математичні резерви) та резерви належних виплат страхових сум. Розрахунок математичних резервів здійснюється з використанням актуарних методів. Базис розрахунку математичних резервів встановлюється

страховиком і включає: демографічні показники тривалості життя (таблиці смертності), ймовірності настання ризиків певної хвороби та (або) нещасного випадку чи їх наслідків, якщо страхування на випадок настання таких подій передбачене правилами страхування та річну ставку інвестиційного доходу [4, с. 1].

Страхування життя усе з більшими обертами набирає популярності серед страхування інших видів діяльності. Закон України «Про страхування» став своєрідним початком для розвитку даного цивільно-правового зобов'язання ще у 1996 році. Звісно, з плином часу було внесено багато змін задля вдосконалення цього правового інституту, адже з кожним роком ми розвиваємось та потребуємо більшого. Станом на 2015 рік, було застраховано 77 976 фізичних осіб на кінець звітного періоду, за даними компаній, що провадять страхування життя в Україні, і є членами Ліги страхових організацій України.

В свою чергу, страховики повинні пройти безліч етапів для того щоб здійснювати страхову діяльність на ринку надання страхових послуг та займати провідне місце серед інших страхових компаній. Адже, при виборі страховика, перш за все громадяни обирають компанію з більшими рейтингами попиту та яка найбільше виплачує страхові премії та страхові виплати. Але, не дивлячись на досить детальне нормативно-правове регулювання, даний правовий інститут не є ідеально удосконаленим, тож це дає законодавцю стимул для розвитку страхової діяльності відповідно європейським стандартам та підстави для врегулювання цих прогалин.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Цивільний кодекс України : Закон України від 16 січня 2003 року № 435-IV // Відомості Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/435-15> ;
2. Про страхування: Закон України від 07.03.1996 № 85/96-ВР // Відомості Верховної Ради [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/85/96-%D0%B2%D1%80> ;
3. Про Національну комісію, що здійснює державн регулювання у сфері ринків фінансових послуг : Указ Президента України від 23 листопада 2011 р. № 1070/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1070/2011> ;
4. Про затвердження Методики формування резервів із страхування життя : Розпорядження Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України від 27 січня 2004 № 24 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0198-04> ;